

Arrest

nr. 248 221 van 27 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. ROBERT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 januari 2019 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoekt op 11 februari 2019 om internationale bescherming. Op 7 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 12 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 11 februari 1990 in San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U bent ongehuwd en woonde samen met uw moeder in Residentie Esmeralda in Mejicanos, een gemeente van San Salvador. U heeft een zus, die al ongeveer 10 jaar in België woont, en verder nog twee halfbroers en een halfzus langs vaderszijde. U ging drie jaar naar de universiteit en studeerde er voor biomedisch ingenieur, maar u maakte uw studie niet af omwille van financiële redenen. U oefende verschillende beroepen uit in El Salvador, onder andere als industrieel mechaniker en later werkte u in verschillende restaurants. Als laatste job werkte u als hulpkok en kelner in een steakhouse genaamd La Pampa. U werkte voornamelijk in het hoofdfiliaal van de restaurantketen La Pampa, gelegen in de Colonia Escalon en in een filiaal gelegen in Santa Elena in La Libertad. U ging van en naar uw werk met het openbaar vervoer of, als u pas 's avonds laat naar huis ging, met privévervoer dat door het restaurant geregeld werd. De bus werd enkele keren overvallen en u werd bestolen. Toen u op 27 juni 2018 vanuit uw woning de straat overstak op weg naar de bushalte om naar uw werk te gaan, werd u benaderd door 3 of 4 bendeleden, van wie er een u aansprak. Wat verderop zag u nog een grotere groep bendeleden staan. De mannen maakten deel uit van de bende 18 Revolucionarios en u herkende hen door de handgebaren die ze maakten. Of ze gewapend waren kon u niet zien. U stond op dat moment alleen aan de bushalte. Eerst meenden ze dat u deel uitmaakte van een bende, maar u zei dat u gewoon onderweg was naar uw werk. De mannen hebben u overvallen en namen uw geld en telefoon af. Dan begonnen ze vragen te stellen over waar u werkte en ze controleerden ook uw spullen, zoals het koffertje dat u bijhad en waar uw werkkleding voor La Pampa in zat. U vertelde hen dat u bij La Pampa werkte. De bendeleden kenden het restaurant en wisten dat daar ook gefactureerde fooien werden uitbetaald. Omdat ze dus wisten dat u geld had vroegen ze u om afpersgeld te betalen. De man die u aansprak zei dat de renta van 20 dollar wekelijks betaald zou moeten worden. Hij zei ook dat ze afkomstig waren uit Zacamil, een krottenwijk naast uw kolonie, en dat ze daar de controle hadden. Sinds die dag betaalde u wekelijks 20 dollar renta, steeds op vrijdagochtend aan de bushalte. Een bendelid begroette u telkens alsof jullie vrienden waren en u gaf dan het geld. U verkoos om dat afpersgeld gewoon te betalen en geen aangifte te doen bij de politie. Bij de laatste betaling van november zei een bendelid, een andere dan degene die u de eerste keer aansprak, dat het tarief in december zou verhoogd worden tot 30 dollar per week. U probeerde hen te zeggen dat u het niet kon betalen, maar ze zeiden dat u op de hoogte was van wat er u anders te wachten zou staan. Voordat het bedrag verhoogd werd betaalde u het afpersgeld gewoon en vertelde u enkel uw moeder hierover, maar nadien voelde u zich niet meer op uw gemak en wilde u eigenlijk niet meer betalen. U betaalde het verhoogde bedrag echter wel door in de periode dat u nog in El Salvador was, van december 2018 tot januari 2019. Na de verhoging van de renta sprak u met uw zus over de problemen en ze stelde u voor om te vertrekken. Zo besloot u om El Salvador te verlaten. De man van uw zus kocht de vliegtickets op 28 december 2018 en u vertrok uiteindelijk op 24 januari 2019. Nadat u het land verlaten had is uw moeder ongeveer een maand uit de woning weggegaan om af te wachten of de situatie zou kalmeren. Er zijn sindsdien geen bendeleden naar haar toegekomen. U reisde via Spanje naar België, waar u op 25 januari 2019 toekwam en op 11 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en geboorteakte, de akte van uw woning, een bewijs van goed gedrag en zeden, een geschreven verklaring van uw problemen, een tewerkstellingsattest, loonbrieven, nieuwsartikels en een kaart met de verschillende wijken in uw buurt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omdat u wekelijks renta moest betalen aan de bende 18 Revolucionarios en omdat u enkele keren werd bestolen op de bus. Deze problematieken situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Dat u wekelijks een som afpersgeld moest betalen die eenmaal verhoogd werd en dat u enkele malen werd bestolen op de bus, is immers onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (CGVS, p. 13 en 14).

Volgens uw verklaringen verdiende u met uw werk bij restaurant La Pampa een loon van zo'n 550 à 600 dollar per maand, bestaande uit een vast salaris van 300 dollar en een variabel bedrag aan fooien dat tot 250 of 300 dollar kon oplopen. Hiervan kon u goed leven in El Salvador (CGVS, p. 11). U verklaart dat u vanaf juni 2018 wekelijks 20 dollar renta moest betalen aan de bende 18 Revolucionarios en dat u na het betalen van die som nog genoeg geld overhield om te leven (CGVS, p. 14 en 18). Voorts verklaart u dat de bendeleden die het geld kwamen halen u elke week op een vriendelijke manier begroetten (CGVS, p. 14 en 18). U opteerde er dan ook voor om het bedrag van 20 dollar gewoon wekelijks te betalen en ook nadat de som verhoogd werd tot 30 dollar bleef u doorbetalen (CGVS, p. 14 en 19). U verklaart echter wel dat u het bedrag na de verhoging eigenlijk niet meer wilde betalen en dat u de bendeleden ook heeft proberen te zeggen dat u geen 30 dollar kon betalen. Gevraagd waarom u die 10 dollar extra niet kon betalen, aangezien u het bedrag van 20 dollar elke week kon betalen zonder problemen, antwoordt u slechts dat er goede en slechte weken waren wat de fooien betrof en dat u vroeg of laat misschien ook uw loon zou moeten aanspreken (CGVS, p. 20-21). Uit het feit dat u de 30 dollar toch gewoon betaalde in december en januari blijkt echter dat u het verhoogde bedrag wel degelijk kon betalen. Bovendien verklaart u dat iedereen in El Salvador renta moet betalen en dat het iets gebruikelijk is. Zo moeten ondernemers, winkeliers en chauffeurs van het openbaar vervoer geld betalen om met rust gelaten te worden (CGVS, p. 20-21). Tenslotte moet worden opgemerkt dat u verder geen problemen kende met de bendes die u renta vroegen, noch toen u wekelijks 20 dollar

betaalde, noch toen u het verhoogde bedrag van 30 dollar betaalde. Omdat u deed alsof u uw leven op de gewone manier verder zou zetten werd u volgens uw verklaringen niet bedreigd na de verhoging van de renta (CGVS, p. 19-20). Ook heeft uw familie nooit problemen gehad met de bende naar aanleiding van uw afpersing of uw vertrek uit El Salvador. Weliswaar is uw moeder na uw vertrek een tijdje elders gaan wonen om de situatie af te wachten, maar na een maand keerde zij terug naar haar woning en zij werd sindsdien niet aangesproken door bendeleden. Op de vraag of bendeleden nog naar u op zoek zijn gegaan bij uw woning, antwoordt u dat u dat niet kan zeggen (CGVS, p. 15 en 23). Gelet op het feit dat het gevraagde afpersgeld een betaalbare som betrof, dat het betalen van renta een gebruikelijke zaak is in El Salvador en dat u verder geen persoonlijke problemen kende met de bendeleden in de periode dat u de renta betaalde, dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de afpersing door de bende 18 Revolucionarios haalt u aan dat er geregeld overvallen plaatsvonden op de bus die u nam om naar uw werk te gaan. U verklaart dat tijdens deze overvallen uw geld gewoon werd afgenomen en dat u een enkele keer het gevoel had dat een overvaller een mes bijhad (CGVS, p. 13 en 21-22). Ook het loutere feit dat u enkele malen werd bestolen op de bus, iets wat iedereen overkwam volgens uw verklaringen, is onvoldoende zwaarwichtig om gewag te kunnen maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw paspoort, uw geboorteakte, de akte van uw woning, uw tewerkstellingsattest en loonbrieven, de geschreven verklaring betreffende uw problemen en het bewijs van goed gedrag en zeden, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteit of

identiteit worden hier immers niet in vraag gesteld. Daarbij hebben de door u neergelegde nieuwsartikels en de kaart van de verschillende wijken geen betrekking op uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6, § 5, en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker vangt aan met een weergave van de feiten die aanleiding gaven tot zijn vlucht, van de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en van de wettelijke bepalingen die hij geschonden acht en de interpretatie ervan.

Verzoeker vervolgt dat hij door de bende 18 benaderd, geïntimideerd, bedreigd en afgeperst werd gedurende maanden en citeert ter staving hiervan uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij stelt dat de bende 18 die hem afperste hem bedreigde met een “aanslag op zijn leven” indien hij niet zou betalen of de verhoging van het gevraagde bedrag niet zou betalen. Er werd hem dus geen keuze gegeven om al dan niet de *renta* te betalen, aldus verzoeker, die aan de hand van richtlijnen van UNHCR over “*Organized Gangs*” nog tracht aan te tonen dat hij gedood zou worden als hij niet betaalde. Dat er een reëel risico is dat de bedreigingen die tegen hem geuit werden effectief uitgevoerd worden, of kortom, dat het stoppen met betalen de dood als gevolg kan hebben, volgt volgens verzoeker uit een groot aantal bronnen over de criminele bendes in El Salvador, waarna hij passages citeert uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 (hierna: UNHCR guidelines), de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019, het “*Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador*” van UN Human Rights Council van 2018, de “*Issue Paper: El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption*” van Immigration and Refugee Board of Canada van september 2016 en het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van februari 2020. Op basis van zijn (onbetwiste) verklaringen en deze bronnen besluit verzoeker dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar El Salvador.

Vervolgens betoogt verzoeker dat criminele bendes één van de niet-statelijke actoren van vervolging bij uitstek zijn volgens de omschrijving die UNHCR daaraan geeft in haar Handboek van 2019 en die overgenomen wordt in de “*Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*” van UNHCR van 2010.

Voorts voert verzoeker aan dat hij tijdens zijn gehoor benadrukte dat hij geen bescherming kan vinden bij de Salvadoraanse autoriteiten tegen de afpersingen en mogelijks geweld of moord door de criminele bende die hem bedreigde en afperste en meent hij dat zijn verklaringen kracht worden bijgezet door verschillende bronnen die getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen de criminele bendes, waarna hij citeert uit de UNHCR guidelines en de voornoemde COI Focus van 15 juli 2019. Hij concludeert dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes.

Daarna betwist verzoeker de stelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er *in casu* geen link is met het Verdrag van Genève. Hij meent dat de stelling in de bestreden beslissing over zijn (toegeschreven) politieke overtuiging een minimalisering betreft van de reële politieke macht van criminele bendes en de zeer verre gaande politieke en sociale controle die zij uitoefenen over grote

gebieden in El Salvador en verwijt de commissaris-generaal deze stelling niet te onderbouwen, maar enkel te verwijzen naar voornoemde COI Focus van 15 juli 2019, waar nergens in staat te lezen dat de drijfveer van daden van vervolging door de Mara's in El Salvador veeleer economisch van aard zijn. Wel staat volgens hem in dit rapport te lezen dat de bendes over reële politieke macht beschikken in El Salvador, waarna hij een passage uit dit rapport en een passage uit de UNHCR guidelines citeert. De stelling dat de drijfveren van de criminele bendes in El Salvador “puur crimineel en economisch van aard zijn” is volgens verzoeker dus simpelweg onjuist. Vervolgens citeert verzoeker nogmaals uit de UNHCR guidelines en meent hij dat UNHCR exact hetzelfde besluit in haar richtlijnen over Honduras en Guatemala, alsook in haar algemene richtlijnen van 2010 over vervolging door criminele bendes. De afpersing mag dan wel de financiële levenslijn zijn van criminele bendes, in wezen gaat het over de verwerving en instandhouding van effectieve politieke macht en sociale controle, aldus verzoeker, die stelt dat men door te weigeren om (nog langer) afpersingsgeld te betalen een daad van verzet stelt die zeker als politiek kan worden opgevat binnen de context in El Salvador die hij hoger schetste. Verzoeker betwist evenzeer dat hij niet tot een bepaalde sociale groep zou behoren en meent vooreerst op basis van richtlijnen van UNHCR dat hij, nu hij geïdendeerd werd door de bende 18 omwille van zijn job, een reëel risico loopt op vervolging (moord, represailles voor het stoppen van betalen van *renta*) in geval van terugkeer naar El Salvador. Bovendien meent verzoeker bovenop het voorgaande een verhoogd risico op vervolging in El Salvador te lopen als terugkeerder uit het buitenland, wat volgens hem volgt uit de richtlijnen van UNHCR, de nieuwe COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020 en het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van februari 2020. Als terugkeerder die al problemen ondervond met één van de Mara's meent verzoeker dan ook tot een bepaalde sociale groep te behoren die een zeer reëel risico loopt op vervolging in El Salvador.

Verzoeker besluit als volgt:

“Tegenpartij’s stelling dat de vervolging door criminele bendes geen enkele link heeft met de Vluchtelingenconventie houdt geen stand gelet op het voorgaande.

Er zijn in casu maar liefst drie verschillende elementen die toelaten een link te maken met de Vluchtelingenconventie (daad van verzet / job / terugkeerder), overeenkomstig de duidelijke Richtlijnen van het UNCHR in de specifieke context van El Salvador.

De opvatting van tegenpartij – dat dat niet het geval is – gaat niet alleen in tegen de Richtlijnen van het UNHCR en de Cedoca-rapporten, ze gaat bovendien in tegen haar eerdere eigen analyse van de nood aan bescherming in de zin van de Conventie voor Salvadoranen.

In 2018 waren Salvadoranen immers de nationaliteit met de hoogste erkenningsgraad door tegenpartij.

Van de 288 Salvadoranen die dat jaar internationale bescherming vroegen, werden er 281 erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève. Dat is een erkenningsgraad van maar liefst 97% (zie stuk 2).²⁵

Voordien erkende tegenpartij dus wel degelijk dat het overgrote deel van de Salvadoranen die internationale bescherming vraagt, nood heeft aan bescherming in de zin van de Conventie van Genève.

Door thans de vluchtelingenstatus te weigeren aan verzoeker, omdat de vervolging door criminele bendes in El Salvador geen link zou hebben met de Conventie van Genève, maakt tegenpartij dus een bocht van 180° in hoe zij de vervolging van Salvadoranen door criminele bendes beoordeelt.

Nochtans zijn de Richtlijnen van het UNHCR sinds 2016 niet veranderd.

Evenmin is er sprake van een verbetering in de veiligheidssituatie van het land, laat staan in de handelswijze van criminele bendes. Het Cedoca-rapport van 15.7.2019 spreekt van een aanhoudende cyclus van geweld waardoor El Salvador één van de meest gewelddadige landen ter wereld blijft (p6-7).

Tegenpartij motiveert niet waarom de Richtlijnen van het UNCHR, die zij lange tijd volgde, op heden niet meer van toepassing zouden zijn. Dit gaat in tegen het beginsel van de rechtszekerheid.

Tegenpartij heeft de bestreden beslissing kennelijk gebrekkig gemotiveerd. Een dergelijk onzorgvuldige analyse van verzoekers nood aan internationale bescherming (door simpelweg het omgekeerde te beweren van wat uit gezaghebbende bronnen blijkt, en dat verder te niet beargumenteren), is manifest strijdig met artikels 48/3 en 48/6 van de wet van 15.12.1980, artikels 2 en 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht.

Uit het voorgaande kan besloten worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door criminele bendes heeft in geval van terugkeer naar El Salvador, zeker gelet op de eerdere problemen die hij al had met de bende 18 en die niet betwist worden.

Verzoeker dient als vluchteling erkend te worden.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, a) en b), en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In subsidiaire, orde, in het geval dat uw Raad zou oordelen dat tegenpartij terecht besliste dat Salvadoranen die vervolging vrezen door criminele bendes plots geen nood meer hebben aan bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie, quod non, dan dient vastgesteld te worden dat verzoeker hoe dan ook zeer ernstige schade dreigt te lopen in geval van terugkeer naar El Salvador, in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980.

Er wordt immers niet betwist dat verzoeker geïntimideerd, bedreigd en afgeperst werd door de bende 18 en dat hij na verloop van tijd, toen het bedrag omhoog ging, stopte met betalen en vluchtte.

Uit de bronnen die onder het eerste middel geciteerd werden, volgt dat verzoeker, als persoon die gestopt is met de bevelen van één van de Mara's op te volgen en als terugkeerder uit het buitenland die reeds problemen ondervond in het verleden, een zeer groot risico loopt voor zijn fysieke integriteit en zelfs voor zijn leven, in geval van terugkeer naar El Salvador.

Het risico dat personen met het profiel van verzoeker lopen is veelal moord of verdwijning.

Echter, de redenering van tegenpartij om verzoeker bescherming op grond van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980 te weigeren, is de volgende:

"(...)" (eigen aanduiding)

Het mag duidelijk zijn: dergelijke redenering is een ernstige asielinstantie onwaardig.

Immers, zo lijkt tegenpartij te suggereren dat de Mara-leden die verzoeker afpersten toch lieve jongens waren die verzoeker "vriendelijk begroetten". Bovendien heeft verzoeker toch nooit problemen gehad met hen, "noch toen u wekelijks 20 dollar betaalde, noch toen u het verhoogde bedrag van 30 dollar betaalde".

Ten eerste: afpersing IS het probleem.

Ten tweede: indien men niet langer het afpersingsgeld betaalt, dan zijn de risico's moord of verdwijning volgens verschillende gezaghebbende bronnen.²⁶ Toch niet zo'n lieve jongens dus.

Daarnaast berekende tegenpartij dat verzoeker de verhoging financieel wel kan bolwerken. Geen onredelijke afpersing dus van de Mara 18.

Ten eerste, de Mara's gaan niet redelijk, noch voorspelbaar of respectvol te werk met hun slachtoffers.

Dat volgt uit alle bronnen die men daarop naslaat. De gevraagde bedragen kunnen zomaar sterk stijgen, waardoor men financieel geruïneerd wordt of, indien men niet langer kan betalen, vermoord kan worden:

"(...)"²⁷

Dus, zelfs als verzoeker zou terugkeren en opnieuw zou betalen, biedt dat geen garantie op bescherming. En niet te vergeten: verzoeker is ondertussen gestopt met betalen, wat op zich volstaat voor de Mara's om vast te stellen dat hij hun bevelen niet opvolgt, met alle mogelijke gevolgen van dien.

Ten tweede en bovenal: sinds wanneer verwacht een asielinstantie van een verzoeker tot internationale bescherming dat hij terugkeert naar zijn land en daar illegaal één van de meest gewelddadige criminele bendes ter wereld betaalt, om te vermijden dat hij zelf vermoord zou worden?

Dit is uiteraard niet het soort "bescherming van dat land" dat artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 beoogt.

Van een verzoeker tot internationale bescherming kan inderdaad niet verwacht worden dat hij afpersing betaalt aan één van de gevaarlijkste criminele bendes ter wereld om vervolging / ernstige schade te vermijden in geval van terugkeer.

Het betreft een manifeste schending van artikels 48/4, §2 a) en 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980, alsook van artikels 2 en 3 EVRM.

Het staat vast dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade en zelfs om gedood te worden in geval van terugkeer naar El Salvador, om dezelfde redenen als uiteengezet werd onder het eerste middel. Nu van hem niet verwacht kan worden dat hij blijft betalen aan de Mara 18 en dat zelfs helemaal geen garantie is dat hij veilig kan verder leven in El Salvador, kan de subsidiaire bescherming niet geweigerd worden aan verzoeker.

Verzoeker vraagt daarom in subsidiaire orde, om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, c), en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

In dit middel betwist verzoeker de stelling van de commissaris-generaal dat het geweld in El Salvador niet kan worden beschouwd als een gewapend conflict en verwijst hij naar het arrest *Diakité* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12). Hij wijst erop dat El Salvador in de voornoemde COI Focus van 15 juli 2019 als één van de meest gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven en dat het land in een geweldspiraal is beland waarbij verschillende

gewapende groeperingen strijden om politieke macht en controle, waarna hij een passage citeert uit voornoemde COI Focus waarin de veiligheidssituatie in El Salvador wordt omschreven. Hieruit kan volgens verzoeker worden besloten dat El Salvador wel degelijk geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van het arrest *Diakité*. Verzoeker wijst er tevens op dat UNHCR benadrukt dat om het slachtoffer te worden van geweld het kan volstaan om op de “*wrong place wrong time*” te zijn of om de “*onzichtbare grenzen*” over te steken zonder het te beseffen. Verzoeker meent dat hieruit volgt dat wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld en één van de hoogste moordcijfers ter wereld en dat hem daarom in subsidiaire orde subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een uittreksel van de asielstatistieken van 2018 met toevoeging van de berekening van percentages van erkenningen als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert verwerende partij op de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen en refereert zij (onder meer) aan de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020. Zij voegt bij deze nota tevens de “*Country Policy and Information Note El Salvador: Gangs*” van UK Home Office van februari 2020.

2.2.3. Op 1 december 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020.

2.2.4. Bij een op 10 december 2020 neergelegde aanvullende nota legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een publicatie van de website “*elsalvador.com*”, getiteld “*Dos pandillas tienen el control en Mejicanos*” van 26 maart 2018 neer. Hij wijst in deze aanvullende nota tevens op drie arresten van de Verenigde Kamers van de Raad van 6 november 2020 in verband met verzoeken om internationale bescherming van Salvadoraanse onderdanen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze.

Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn problemen zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer situeren en geen uitstaan hebben met één van de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (B) de omstandigheid dat hij wekelijks een som afpersgeld moest betalen die eenmaal verhoogd werd en dat hij enkele malen werd bestolen op de bus onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (D) de door hem neergelegde documenten niets wijzigen aan deze appreciatie. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart vervolging te vrezzen door de bende 18, die hem afpersten. Op 27 juni 2018 zou hij op weg naar zijn werk benaderd zijn door drie of vier mannen die deel uitmaakten van deze bende. Zij zouden zijn geld en telefoon hebben afgenomen, hem vragen hebben gesteld over waar hij werkte en zijn spullen hebben gecontroleerd. Vervolgens zouden ze hem ook gevraagd hebben om afpersgeld te betalen. Sinds die dag zou verzoeker wekelijks 20 dollar *renta* betaald hebben. Bij de laatste betaling van november zou een bendelid hem gezegd hebben dat het tarief in december zou verhoogd worden tot 30 dollar per week. Verzoeker zou het verhoogde bedrag hebben doorbetaald van december 2018 tot januari 2019. Op 24 januari 2019 zou hij El Salvador verlaten hebben.

Naast deze feiten maakte verzoeker nog gewag van enkele keren dat hij op de bus overvallen en bestolen werd.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van verzoeker over de ondergane afpersingen en bedreigingen door de bende 18. Er kunnen geen negatieve geloofwaardigheidsbeoordelingen in de bestreden beslissing worden gelezen. De verklaringen van verzoeker over de ondergane afpersingen en bedreigingen door de bende 18 worden dan ook aangenomen.

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat de omstandigheid dat verzoeker wekelijks een som afpersgeld moest betalen die eenmaal verhoogd werd en dat verzoeker enkele malen werd bestolen op de bus onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de omstandigheid dat verzoeker enkele malen werd bestolen op de bus licht de commissaris-generaal dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Naast de afpersing door de bende 18 Revolucionarios haalt u aan dat er geregeld overvallen plaatsvonden op de bus die u nam om naar uw werk te gaan. U verklaart dat tijdens deze overvallen uw geld gewoon werd afgenomen en dat u een enkele keer het gevoel had dat een overvaller een mes bijhad (CGVS, p. 13 en 21-22). Ook het loutere feit dat u enkele malen werd bestolen op de bus, iets wat iedereen overkwam volgens uw verklaringen, is onvoldoende zwaarwichtig om gewag te kunnen maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten, zodat ze onverminderd overeind blijven.

Wat betreft de omstandigheid dat verzoeker wekelijks een som afpersgeld moest betalen die eenmaal verhoogd werd licht de commissaris-generaal dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Volgens uw verklaringen verdiende u met uw werk bij restaurant La Pampa een loon van zo’n 550 à 600 dollar per maand, bestaande uit een vast salaris van 300 dollar en een variabel bedrag aan fooien dat tot 250 of 300 dollar kon oplopen. Hiervan kon u goed leven in El Salvador (CGVS, p. 11). U verklaart dat u vanaf juni 2018 wekelijks 20 dollar renta moest betalen aan de bende 18 Revolucionarios en dat u na het betalen van die som nog genoeg geld overhield om te leven (CGVS, p. 14 en 18). Voorts verklaart u dat de bendeleden die het geld kwamen halen u elke week op een vriendelijke manier begroetten (CGVS, p. 14 en 18). U opteerde er dan ook voor om het bedrag van 20 dollar gewoon wekelijks te betalen en ook nadat de som verhoogd werd tot 30 dollar bleef u doorbetalen (CGVS, p. 14 en 19). U verklaart echter wel dat u het bedrag na de verhoging eigenlijk niet meer wilde betalen en dat u de bendeleden ook heeft proberen te zeggen dat u geen 30 dollar kon betalen. Gevraagd waarom u die 10 dollar extra niet kon betalen, aangezien u het bedrag van 20 dollar elke week kon betalen zonder problemen, antwoordt u slechts dat er goede en slechte weken waren wat de fooien betrof en dat u vroeg of laat misschien ook uw loon zou moeten aanspreken (CGVS, p. 20-21). Uit het feit dat u de 30 dollar toch gewoon betaalde in december en januari blijkt echter dat u het verhoogde bedrag wel degelijk kon betalen. Bovendien verklaart u dat iedereen in El Salvador renta moet betalen en dat het iets gebruikelijk is. Zo moeten ondernemers, winkeliers en chauffeurs van het openbaar vervoer geld betalen om met rust gelaten te worden (CGVS, p. 20-21). Tenslotte moet worden opgemerkt dat u verder geen problemen kende met de bendes die u renta vroegen, noch toen u wekelijks 20 dollar betaalde, noch toen u het verhoogde bedrag van 30 dollar betaalde. Omdat u deed alsof u uw leven op de gewone manier verder zou zetten werd u volgens uw verklaringen niet bedreigd na de verhoging van de renta (CGVS, p. 19-20). Ook heeft uw familie nooit problemen gehad met de bende naar aanleiding van uw afpersing of uw vertrek uit El Salvador. Weliswaar is uw moeder na uw vertrek een tijdje elders gaan wonen om de situatie af te wachten, maar na een maand keerde zij terug naar haar woning en zij werd sindsdien niet aangesproken door bendeleden. Op de vraag of bendeleden nog naar u op zoek zijn gegaan bij uw woning, antwoordt u dat u dat niet kan zeggen (CGVS, p. 15 en 23). Gelet op het feit dat het gevraagde afpersgeld een betaalbare som betrof, dat het betalen van renta een gebruikelijke zaak is in El Salvador en dat u verder geen persoonlijke problemen kende met de bendeleden in de periode dat u de renta betaalde, dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zich niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284, en EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensionwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker werd geïnterviewd door leden van de bende 18 waarbij hij het slachtoffer was van afpersingen en daarbij (verbaal) bedreigd werd. Verzoeker verklaarde op het CGVS dat indien hij niet zou betalen, ze hem zouden opzoeken en in het beste geval manieren zouden zoeken om hem ertoe aan te zetten wel te betalen, of erger, hem zouden doden of meenemen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Hij verklaarde tevens dat ze hem altijd bedreigden met een aanslag op zijn leven (*ibid.*, p. 20). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij werd afgeperst en dat hij wist dat als hij de som niet zou betalen, hij zou verdwijnen of gedood worden (adm. doss., stuk 8, vragenlijst, nrs. 3.4 en 3.5). In het eerste middel van zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat er een reëel risico is dat de bedreigingen die tegen hem geuit werden effectief uitgevoerd worden, of kortom, dat het stoppen met betalen de dood als gevolg kan hebben. In het tweede middel van zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij stopte met betalen en vluchtte en dat hij, *“als persoon die gestopt is met de bevelen van één van de Mara's op te volgen en als terugkeerder uit het buitenland die reeds problemen ondervond in het verleden, een zeer groot risico loopt voor zijn fysieke integriteit en zelfs voor zijn leven, in geval van terugkeer naar El Salvador”*.

Er moet op objectieve en prospectieve wijze worden nagaan of verzoeker bij terugkeer naar El Salvador een risico voor zijn leven loopt als gevolg van de afpersing en bedreigingen door (leden van) de bende 18.

De commissaris-generaal beperkt zijn onderzoek echter tot een beoordeling van de reeds ondergane afpersing. Zijn redenering komt er op neer dat de *renta* niet zwaarwichtig genoeg is om van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kunnen spreken, nu het gevraagde afpersgeld een betaalbare som betrof, het betalen van *renta* een gebruikelijke zaak is in El Salvador en verzoeker verder geen persoonlijke problemen kende met de bendeleden in de periode dat hij de *renta* betaalde.

Deze redenering gaat evenwel voorbij aan het actuele gegeven dat verzoeker omwille van zijn vlucht uit El Salvador de vereiste *renta* niet heeft betaald en dat ten aanzien van verzoeker (doods)bedreigingen werden geuit indien hij het gevraagde afpersingsgeld niet zou betalen. Er kan immers worden geargumenteed dat verzoeker de bende 18 heeft getrotseerd door El Salvador te verlaten en zich onvindbaar te maken voor verdere afpersing. De vraag is dan ook of de risico's voor verzoeker bij terugkeer in die mate geëvolueerd zijn dat de (doods)bedreigingen door de bende ook zullen worden uitgevoerd.

De Raad stelt vast dat de objectieve landeninformatie die beide partijen voorleggen op deze vraag geen duidelijk en actueel antwoord biedt.

In de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 kan worden gelezen dat het niet-betalen of met vertraging betalen van *renta* kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (p. 16). Ook de UNHCR guidelines vermelden dat de weigering om afpersingsgeld te betalen door de bendes kan worden geconstrueerd als een daad van verzet (p. 29) en dat personen die weigeren om te betalen of die betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun werknemers, zakenpartners of familieleden. Deze bedreigingen en dit geweld kunnen snel escaleren met elk voortgezet uitstel of weigering van betaling waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke omstandigheden werden gedood door de bendes. Voorts blijkt ook dat het afpersingsgeld vaak zonder waarschuwing

wordt verhoogd, soms met de bedoeling om een zaak failliet te laten gaan zodat de bende het kan overnemen (p. 31).

Er wordt in de voormelde COI Focus en de UNHCR guidelines evenwel niet concreet verduidelijkt of Salvadoranen die naar het buitenland zijn gegaan om aan afpersing te ontsnappen, bij terugkeer door de bendes worden beschouwd als personen die hun eisen hebben getrotseerd door El Salvador te verlaten en *de facto* te hebben geweigerd om verder afpersingsgeld te betalen. Evenmin wordt verduidelijkt wat de risico's in deze specifieke omstandigheden kunnen zijn of zijn er voldoende elementen die toelaten de mogelijke reactie van de bendes in zulke specifieke omstandigheden in te schatten. De UNHCR guidelines stellen slechts zeer algemeen: "*In some cases, deportees and other returnees who left the country due to insecurity or threats have been killed by gangs shortly after arrival in El Salvador*" (p. 28) (*In enkele zaken werden gedepoteerden en andere terugkeerders die het land wegens de onveiligheid of bedreigingen hebben verlaten kort na hun aankomst in El Salvador door bendes gedood*, eigen vertaling).

De landeninformatie die ter beschikking werd gesteld van de Raad bevat overigens geen concrete informatie over de werkwijze van de bendes in de wijken die onder hun controle staan, met name of de bendes een systeem hanteren dat hen toelaat de betalingen van *renta* bij te houden en te controleren.

Uit de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, blijkt verder dat het inschatten van de risico's voor Salvadoranen bij terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer.

In het bijzonder kan in de voormelde COI Focus het volgende worden gelezen:

Uit een rapport van het Refugee Law Initiative van september 2018 blijkt dat het risico voor terugkerende Salvadoranen niet minder is dan het risico dat bestond bij vertrek uit het land, en zelfs kan toenemen bij terugkeer. De door Cedoca geconsulteerde bronnen stellen verder op algemene wijze dat Salvadoranen die het land hebben ontvlucht wegens veiligheidsredenen die verband houden met de bendes, bij terugkeer het risico lopen om dezelfde veiligheidsproblemen te zullen terugvinden (p. 11). Terugkerende Salvadoranen kunnen worden geïsoleerd bij hun terugkeer, bijvoorbeeld omdat zij reeds het voorwerp vormden van bedreigingen bij hun vertrek (p. 12).

Een rechter uit Costa Rica verklaarde aan Cedoca dat bendes, wegens hun territoriale controle over de wijken, weten welke personen in het buitenland hebben gewerkt en/of geldoverschrijvingen hebben uitgevoerd alsook dat Salvadoranen die een tijd in het buitenland hebben verbleven bij terugkeer het voorwerp kunnen zijn van bedreigingen door bendes (p. 13 en 17).

In een rapport van september 2018 van de organisaties Cristosal en IDMC bevestigen meerdere personen dat, eens teruggekeerd naar El Salvador, zij met dezelfde gevaren worden geconfronteerd als diegene die hebben geleid tot hun vertrek en dat zij bij terugkeer worden bedreigd. Re-integratie is vaak onsuccesvol wegens de voortdurende bedreigingen (p. 17-18).

Veronica Reyna, van de "*direction des droits de l'homme du Servicio Social Pasionista*" (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, tenzij het evident is dat hun koopkracht of vermogen is gewijzigd waarna zij door bendes en criminele groeperingen kunnen worden geïsoleerd met het oog op afpersing (p. 14). Zij stelde verder ook dat mensen die het land hebben verlaten vanwege bedreigingen van bendes of staatsactoren een reëel risico lopen, aangezien de territoriale reikwijdte van het land klein is en de bendes bijna over het hele grondgebied aanwezig zijn. Een doodsb bedreiging kan volgens haar heel gemakkelijk worden uitgevoerd bij iemand die niet over de middelen beschikt om zijn levensomstandigheden wezenlijk te veranderen. Wanneer iemand niet over een hoge koopkracht beschikt, kan hij zijn persoonlijke veiligheid niet garanderen, noch zijn leven effectief beschermen (p. 18).

Karla Rodriguez, de nationale coördinatrice van de organisatie Cristosal, die in juni 2019 door Cedoca gecontacteerd werd, gaf ook aan dat terugkeerders die niet noodzakelijk het land hebben verlaten om redenen die verband houden met geweld, dezelfde kwetsbaarheid kennen als Salvadoranen die bleven. Zij nuanceert evenwel dat terugkeerders kunnen worden beschouwd als een mogelijk doelwit van

afpersing omdat zij als vermogend worden gezien. Dit risico verhoogt wanneer de betrokkene een eigen zaak begint (p. 14 en 20). Een onderzoeker van de Universidad Centroamericana (UCA) bevestigt op 5 november 2019 deze bevindingen aan Cedoca (p. 20).

Miguel Montenegro, directeur van de “*Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)*”, gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat er gevallen kunnen bestaan van terugkeerders die worden afgeperst, maar dit niet aangeven uit angst voor hun leven (p. 14).

Een vertegenwoordiger van IOM deelde op 21 november 2019 aan Cedoca mee dat er zeker profielen van terugkeerders zijn die bij terugkeer meer risico lopen / meer kwetsbaar zijn dan anderen. Dit houdt volgens hem niet noodzakelijkerwijs verband met het feit dat ze zijn gemigreerd, maar meestal met de bestaande kwetsbare omstandigheden die al in het land aanwezig waren. Hij geeft hierbij (onder meer) als voorbeeld terugkeerders die El Salvador verlaten hebben omwille van bedreigingen of afpersingen door bendes (p. 21).

De Belgische ambassade te Panama, verantwoordelijk voor El Salvador, stelde op 11 december 2019 geen weet te hebben van het bestaan van verhoogde risico's voor Salvadoranen die terugkeren in vergelijking met Salvadoranen die niet zijn gemigreerd (p. 21). Een rapport van Unicef van augustus 2018 benadrukt dan weer dat kinderen en hun families die gevlucht zijn voor geweldsbedreigingen een verhoogd risico kunnen lopen bij terugkeer. Een ander rapport uit 2019 van “*Sistema de Monitoreo Desplazamiento Forzado en El Triangulo Norte de Centroamérica*” vermeldt, zonder veel details, dat voor personen die de onveiligheid ontvlucht zijn, een terugkeer de factoren die initieel hebben geleid tot hun vlucht, kan verergeren (p. 21).

Uit het voorgaande blijkt dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijft en dat in rekening moet worden genomen dat de situatie bij terugkeer sterk afhangt van de omstandigheden die tot het vertrek hebben geleid.

De informatie die voorligt blijft echter zeer algemeen, weinig eenduidig en laat niet toe op voldoende concrete wijze de precieze risico's bij terugkeer in te schatten voor Salvadoranen die werden afgeperst en om die reden naar het buitenland zijn gevlucht.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt genoegzaam dat een nader onderzoek zich opdringt, maar dat het de Raad aldus aan essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De Raad heeft evenwel niet de bevoegdheid om zelf dit onderzoek uit te voeren. Wegens het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid, kan de Raad in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en *ex nunc* onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, en artikel 39/76, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 februari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN